

SUNDAY OF THE PRODIGAL SON

Icon of the Prodigal Son

January 28, 2018

SUNDAY OF THE PRODIGAL SON

OUR VENERABLE FATHER MAXIMUS THE CONFESSOR; THE HOLY MARTYR NEOPHYTUS

TONE 1

SCHEDULE OF SERVICES FOR JANUARY 29 – FEBRUARY 4

THURSDAY, FEBRUARY 1	– PREFEAST OF THE ENCOUNTER; THE HOLY MARTYR TRYPHON
6:30 PM	– Great Vespers (satisfies Holyday obligation)
FRIDAY, FEBRUARY 2	– THE ENCOUNTER OF OUR LORD, GOD AND SAVIOR JESUS CHRIST WITH THE RIGHTEOUS SIMEON AND ANNA (OBLIGATORY FEAST)
9:30 AM	– Divine Liturgy followed by blessing of candles For All Parishioners
SATURDAY, FEBRUARY 3	– SYNAXIS OF THE HOLY AND RIGHTEOUS SIMEON THE GOD-RECEIVER AND THE HOLY PROPHETESS ANNA; FIRST ALL-SOULS SATURDAY
9:30 AM	– Divine Liturgy and Panakhyda
6:30 PM	– Great Vespers (satisfies Sunday obligation)
SUNDAY, FEBRUARY 4	– MEATFARE SUNDAY; POSTFEAST OF THE ENCOUNTER; OUR VENERABLE FATHER ISIDORE OF PELUSIUM
9:30 AM	– Divine Liturgy For All Parishioners

1st All Souls Saturday

Saturday, February 3rd is First All Souls Saturday. There will be a Divine Liturgy at 9:30 AM for all our beloved departed followed by a Panakhyda. Please update the names of all those you wish to be remembered. The book with all the families will be in the church hall. If you don't have a family list in the book, there are blank pages for you to use.

Looking Ahead:

- ❖ Feb. 3rd – 1st All Souls Saturday
- ❖ Feb. 4th – Meatfare Sunday
- ❖ February 11th – Cheesefare Sunday – Cheesy Pot-Luck followed by Forgiveness Vespers
- ❖ February 12th – The Great Fast Begins (day of strict fast)
- ❖ March 3rd – 3rd All Souls Saturday
- ❖ March 4th – Sunday of the Holy Cross
- ❖ March 10th – 4th All Souls Saturday
- ❖ March 17th – Akathist Saturday
- ❖ March 25th – Flowery Sunday; Annunciation
- ❖ March 26th - 31st – Great and Holy Week
- ❖ April 1st – Pascha

Forgiveness Sunday

In two weeks, on Sunday, February 11th there will be a “Cheesy Potluck” following the Divine Liturgy. This is the last opportunity to enjoy dairy products before the Great Fast begins. Please bring a meatless dish to share with others. (Please note: there are people in our community with severe and life threatening allergies so please no nuts or mushrooms.) Immediately following the potluck we will celebrate Forgiveness Vespers in the church to open the Great Fast. This is a beautiful opportunity to begin the fast with mutual forgiveness.

Choir Practice

Today and each Sunday, there will be a short choir practice after the Divine Liturgy to prepare for Lent and Pascha. If you haven't sung with the choir, consider joining!

Stewardship Pledge Forms are included with the 2017 Tax letters. Please fill out your pledge form and place it in the collection basket. It is impossible to create a budget without commitments from parishioners for support.

ПРОПОВІДЬ НА НЕДІЛЮ ПРО БЛУДНОГО СИНА

Яким чином можна „перевести” цю притчу, таку багату і таку дивну, в поняття, які відносяться безпосередньо до нас? Зараз я спробую зробити це ще раз.

Як часто стається, що ми руйнуємо глибокі, повні значення і змісту відношення тому, що звикаємо до того, що людина, яка любить нас, дає, дає щедро, дає постійно, ніколи не нагадуючи про себе: просто дає; і як легко поступово забути того, хто дає, пам’ятаючи тільки дари. Це й сталося з блудним сином, але це стається так постійно і в наших людських взаємовідносинах.

Взаємовідносини встановлюються тому, що якимось дивом ми раптом бачимо людину у всій її красі, в повному значенні цього слова; і потім ця людина своїм життям показує велич, щедрість душі і жертвність. А потім поступово людина для нас все більше втрачає значення, а дари її – навпаки стають все більш значущими. Я не маю на увазі дари матеріальні; я маю на увазі тепло, і ласку, і розуміння, і багато інших речей. Джерело забувається, знецінюється, і „важливою” залишається лише вода, що тече з нього струмочками.

І якщо надалі зберігається таке ставлення, то ми все більше і більше відриваємося від людини; людина існує для нас все менше і менше. Блудний син сказав своєму батькові: „Віддай мені те, що буде моїм, коли ти помреш”; іншими словами: „Давай погодимось, що ти більше для мене не існуєш; мені потрібне лише те, що ти можеш дати...” І як блудний син, ми тоді деякий час живемо з отриманих дарів; наше серце ще зігріте теплом, яке було нам дане, наш розум все ще живе багатством колишнього спілкування. Але поступово і це виснажується, тому що вже не отримує поживи від джерела, і потім перетворюється в спогади, і ми робимося голодними.

Весь той час, що ми могли користуватися отриманими дарами, ми були оточені людьми, які хотіли пожитися від того, що ми отримали: ми були, як і блудний син, оточені людьми, які обліплювали його, поки він був багатим багатством свого батька. Але коли нічого від багатства не залишилося, вони відійшли. І зубожіння ввійшло в його життя знову: він знехтував одним людським взаємовідношенням, а тепер сам був знехтуваний іншими; він залишився один... Він намагався якось прохарчуватися, але харчуватися було нічим, і він ходив голодним.

І ось часто в нашому житті стається так, що, відірвавшись від джерела взаємовідносин, ставши знехтуваним тими, хто думав, що вони зможуть безкінечно пити з струмків, що течуть через нас, ми стаємо голодними. Якщо б тільки в цю мить ми могли усвідомити, що те, що ми забули і втратили, - це якість живих відносин з Богом і живих відносин з людьми, що нас оточують!

Ми не можемо все життя жити на подарунках; життя можливе тільки у відносинах з Богом, і у відносинах з людьми, ніби в безперервному взаємообміні, коли ми стільки ж даємо, скільки й отримуємо щедрість людську і Божу. Але коли ми голодні, коли у відчаї, коли ми, зголоднівши, помираємо, - чи завжди ми згадуємо, що ми відвернулися від Бога, від Живого Бога? Що ми відкинули живий Хліб Небесний? Що ми створили з оточуючими людьми хибні відносини, роздаючи те, що не було нашим, що було взяте в ту мить, коли воно було дане?

І тоді, значить, настав час нам задуматися глибоко й уважно над самими собою, і зрозуміти, що ми згрішили проти батька, проти брата, проти ближнього, проти сестри – проти всякої людини навколо нас. І тоді, значить, настав час повертатися:

додому, туди, до тих, хто живив нас, давав щедро, піклувався, і, в решті-решт, до Бога, Джерела всіх благ.

Але так часто, прагнучи повернутися, ми зустрічаємо не батька блудного сина: ми зустрічаємо старшого брата, того, хто ніколи не мав справжніх взаємовідносин любові, дружби ні з нами, ні з батьком. Ми зустрічаємо того, хто може похвалитися, що він завжди був добросовісним, чесно „працював” в домі батька, робив все, що потрібно – але з байдужістю: виконував, як виконують обов’язок, якого не уникнеш, або ж як угоду: як роботу за плату, роботу заради забезпеченості, працю в обмін за приналежність до „дому”, за забезпеченість.

Нам потрібно задуматися над цим; тому що в нашому досвіді людських взаємовідносин ми не завжди тільки блудний син; ми так часто є старшим братом, і того хто приходить до нас і говорить: „Я відпав від спілкування з тобою зі своєї вини, я був – чи була – паразитом, я хочу тепер бути другом!” – зустрічаємо словами (або жестом): „Був час, я був тобі другом! Був час – ми жили в спілкуванні, яке було для мене дорожчим, - ти розбив, розбила його! Рани мої загоїлися, але я не хочу більше розкритися! Для мене ти – минуле; ти мертвий, мертва; йди до інших, щоб вони повернули тебе до життя...” Як часто ми є страшним братом?

І ми чинимо не так як батько, який ні в яку хвилину не переставав любити заблудлого сина, навіть в момент, коли цей заблудлий відрікся від нього, знехтував ним, чекав, „коли ж ти помреш”, щоб розпоряджатися всім, що ця людина набула роками праці, мудрості, роками жертвовної любові. Батько ніколи не переставав любити; старший брат перестав – або, точніше, ніколи не любив, тільки мав „ділові” відносини з тими, хто його оточував.

А батько вперед біжить, щоб зустріти заблудлого; чи доводилося нам коли-небудь так поступати? Коли хтось нас образив глибоко, жорстоко, - чи зробили ми коли-небудь перший крок, пам’ятаючи, що тому, кого образили, легше зробити перший крок, оскільки він не принизливий, він не таїть у собі страху: а раптом мене відкинуть? – тоді як той, хто образив перебуває в страху від приниження, що його чекає, а можливо, й від знехтування... Чи зробили ми коли-небудь перший крок, щоб повернути до життя того, хто духовно, по-людськи мертвий? Чи готові ми були дати йому перший одяг, тобто огорнути його колишніми взаємовідносинами? Чи готові ми були, коли він змарнував наші скарби, принизив нас, обікрав нас, довірити йому наш перстень, що дає йому владу над нашою особистістю, нашим майном, нашою честю? Чи дали ми йому, як говорить притча, взуття на ноги його, щоб він міг ходити, і ходити безпечно?

Давайте задумаємося в таких категоріях; і якщо ми так задумаємося, тоді кожен з нас зможе побачити, на чому він стоїть; в кожному з нас переплітаються всі елементи цієї трагічної і дивної притчі. Але не достатньо зрозуміти це; зрозумівши, хто ми, ми повинні зробити щось; ми повинні прийняти рішення, ми повинні відректися від тієї особистості, якою ми були до цього часу, повернутися, і просити про прощення, про милість. Просити прощення у Бога легко, тому що Бог видимо, відчутно ніколи не відсилає нас порожніми від Себе, ніколи не говорить нам „йди від Мене!” Але просити прощення у тих, кого ми образили, і хто образив нас... Амінь.

Митрополит Антоній Сурожський
Православний світогляд, 2005-2006

THE WANING VALUE OF MEN

August 3, 2013 | By Rebekah Durham Hart

I began my theological studies at a mainline Protestant seminary during the height of the third wave of feminism. By that time, the classification of sex and gender into two distinct forms of male and female had been thrown out the window along with most moral distinctions regarding sexual activities. And Feminist Theology had taken hold of every corner of thought in the seminary, ensuring that anyone who still insisted upon referring to the Holy Trinity as the “Father, Son, and Holy Spirit” was labeled insensitive and oppressive. The inclusive, and quite frankly sterile, language preferred was “Creator, Redeemer, and Sustainer”; though, of course, it was always perfectly acceptable to refer to God as “Mother” or “She” if one felt so inclined.

I was reluctant to jump on the bandwagon at the time but sheepishly kept my mouth shut out of fear of appearing gauche or misogynistic. However, all of this changed one afternoon as I sat in a class with a handful of other students translating New Testament passages from *Koiné* Greek into English. Throughout the entire process we’d gone to great lengths to feminize or neutralize any masculine imagery of God we’d found. At one point we came across a passage that referred to Satan and without even thinking about it I raised my hand and asked, “Why is it that we refer to God in the feminine, but we’d never say, ‘**Satan and her minions**’? Why do we insist that language referring to Satan be masculine?” For the first time I realized that masculinity is under grave attack in our society—in fact, it is being demonized—and I began to consider the profound effect this has upon our men and young boys.

If the portrayal of men in modern media is any indicator of man’s value to society we’d be forced to conclude that he has very little value and what little he does have is quickly waning.

Men are typically portrayed in our television programs as being either boorish, sophomoric, perverts or lazy, spineless, incompetent, buffoons. In fact there are few, if any, positive portrayals of men in our modern media. They are the butt of our jokes and when they are not they are chastised, feminized, marginalized or made altogether obsolete. Indeed, according to our post-feminist society we no longer need a man to experience sexual pleasure or even to father a child. With this in mind, I’m not surprised that the internet is awash with articles analyzing the “Modern Male Identity Crisis” and that an absurd amount of young men are suspended in a perpetual state of arrested development schlepping around in their mother’s basement drinking beer and playing video games. They no longer know what it means to be a man. Oh, well; at least women are happy.

The problem is that women, by and large, aren’t happy. In fact, studies suggest that despite the fact that we live in a post-feminist society in which women are increasingly better educated than men, are beginning to earn more than men, hold more mid-level managerial positions than men, and have been effected far less by our current recession (20% of jobs lost belonged to women as opposed to the 80% jobs lost belonging to men, giving rise to the term “He-cession”) they are in actuality unhappier now than they’ve ever been. And even more embarrassing is the fact that a recent study published in the *Psychology of Women Quarterly* suggests everyone, men and women alike, is happier when men practice what has been dismissed as a benevolent and terribly patronizing form of sexism: chivalry.

These days when we speak of chivalry we’re generally referring to such quintessential gentlemanly behavior as courtesy and decorum, even perhaps courtly love. But it is much more than that. Chivalry arose as a knightly code of

conduct in the Middle Ages and included such virtues as **courage, honesty and mercy**. It insisted upon the protection of the weak, poor, and defenseless and the willingness to sacrifice one's own life for another. The chivalric code required the respect and the honor of women, the fear of God and the commitment to maintain and defend His Church against infidels who knocked upon her doors and demanded that she surrender to the debaucherous whims of a godless society.

Some say that chivalry is dead, and others contend that it should be since, as they see it, chivalry only perpetuates inequality between the sexes. But true chivalry was never meant to patronize or subjugate anyone—most especially women. It was a way of humbling men, of restraining the vulgarism and violence of the Middle Ages and drawing out the heroic potential within men. Under the chivalric code women were given preferential treatment, they were placed upon a pedestal and honored. But even more than this, chivalry rightly taught men that ***the greatest good they could offer society was the sacrifice of their lives for something greater than them.***

Many argue that such chivalry has only ever been found within stories such as *The Canterbury Tales* and *The Legends of King Arthur and His Knights* or even upon the pages of a Jane Austen novel. Chivalry may be idealistic, but it's not realistic. I say they're wrong. The greatest example of chivalry wasn't a fictional Mr. Darcy but a first century peasant Jewish carpenter named Joseph. Here was a man who upon learning that the woman to whom he was engaged was pregnant humbly resigned to divorce her quietly to prevent exposing her to shame. And when the angel of the Lord appeared to Joseph and explained that the child

within Mary's womb had been conceived by the Holy Spirit, Joseph sacrificed his desires and dreams of the life that could have been so that he might love and honor Mary and protect and father the Christ child in order that salvation could be brought to the world. He sacrificed his entire life for the good of us all.

We need chivalrous men like St. Joseph, men who devote their lives to the protection of the poor and who will fight for the unborn and for the sanctity of all life. We need men to be

fathers, men who will gently love their wives just as Christ loved the Church and men who will teach the world to do the same. We need men to protect children and women against objectification and exploitation, men to fight for the family. We need heroic men who refuse to passively sit back while the Church is under attack and instead courageously ride out to meet evil face to face; defending all that is truly good in this world. Chivalry such as this brings

dignity to masculinity.

So, is the value of men waning in this world? No. But it must be reclaimed.

Rebekah Durham Hart is a relatively recent convert to Catholicism. After graduating from Columbia Theological Seminary (a Presbyterian Seminary in Decatur, GA) in 2002 and working within various ministries of the United Methodist Church, she entered into full communion with the Catholic Church in 2006. She has shared her conversion story with Gus Lloyd on Sirius XM's Catholic Channel.

Rebekah is currently a stay-at-home mom and, when she is not stepping on her son's Legos or having tea parties with her two little girls, she blogs at: <http://instinctivephilosophies.com/>.

- See more at: <http://www.integratedcatholiclife.org/2013/08/rebekah-hart-the-waning-value-of-men/#comments>

ВІДУШИ МЕНІ ДВЕРІ ПОКАЯННЯ,
ЖИТТЄДАВЦЕ, — МОХИТЬСЯ ЗРАНИКУ
ДУХ МІЙ У СВЯТИМ ТВОЇМ ХРАМІ, БО
ВСЯ МОЯ ТІЛЕСНА ХРАМИНА ОСКВЕРНЕНА;
АЛЕ ТИ, ЩЕДРИЙ, ОЧИСТИ МЕНЕ СВОЄЮ
ЛАСКАВОЮ МИЛІСТЮ.

Open to me the doors of repentance, O
Giver of Life; for my soul rises early to
pray toward Your holy Temple, bearing
the temple of my body all defiled. But
in Your compassion, purify me by the
lovingkindness of Your mercy.

Offerings to the Church:

- Your offerings: 1) help the Church fulfill her work; 2) help you grow in Christ. Offerings are a matter of faith not just finances.
- The Lord says: “Where your treasure is, there your heart will be also” (Matthew 6:21,) teaching us: 1) that what we spend our money on indicates what is important to us, and 2) offering our money to the Lord and the poor can help us change our hearts.

PARISH COMMITTEES

FINANCE COMMITTEE:

Myra Heltsley
Stephen Hojsan
Maria Hughes

PASTORAL COUNCIL:

Vladimir Bachynsky
Olena Bankston
Gabriel Espedal
Mark Hartman
Luke Miller

STEWARDSHIP (FUNDRAISING) COMMITTEE:

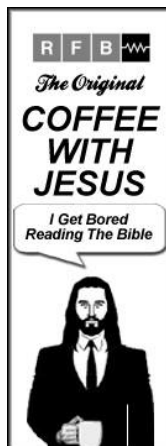
Susan Avant
John Heltsley (*fundraising consultant*)

SOCIAL COMMITTEE

Olena Bankston
Olga Fedunyak
Michael Miller
Olga Miller
Lubomyra Yoldas

Please Note:

When you are away, please don't forget that the church still relies on your contributions. Our bills do not go on vacation. Your absence on any Sunday does not negate your obligation to support your home parish.

How do I put this, Jesus? I get *bored* reading the Bible. It's so long! It's so vast, so sprawling! Not to mention daunting and confusing.

You read all the *Game of Thrones* books, Ann; just as vast, almost three times as long, yet you were riveted the entire time.

That's different, Jesus. It had lust for power, complex genealogies, swordplay, dragons, kings, queens, triumph and tragedy.

Check, check, check, check, check, check, check and check, Ann.

Oh... plus redemption.

IMPORTANT AND URGENT

We are seeking individuals to assist our parish as we prepare for our move to our new church in Santee. As you may recall, our two years of free stay at the current location will end this coming October 31st, so it is essential that we act in a unified and coordinated way, and for this reason we have established a New Church Committee. This committee will differ from current or past ones in that we are seeking participation from various fields: fund raising, progress reports and milestone charts, financial reporting of our raised funds versus our projected needs, interior decoration, coordinate labor requirements and potential volunteers, kitchen / hall requirements, *plus other needs that are sure to come up.*

Fr. Frank Avant has volunteered to lead this committee and will be fully dedicated to its successful completion. For those wishing to participate, please **CONTACT** Fr. Frank at 760-805-1667 or by email at fhavant@mac.com. **PLEASE** do so promptly as time is of the essence.

We trust in our Lord that He will ultimately lead this project that is so important for our local and Eparchial Ukrainian Church, for us now and for many generations to come. We look forward to hearing from those interested.

Glory to Jesus Christ! Glory forever!

ВАЖЛИВО І НЕГАЙНО

Ми шукаємо людей допомогти нашій парафії до нашого переходу до нової церкви в Santee. Як ви пам'ятаєте, наші два роки вільного перебування на поточному місці закінчиться 31 жовтня, тому дуже важливо щоб ми діяли єдиним і скоординованим способом, і з цієї причини ми створили новий церковний комітет. Цей комітет відрізнятиметься від поточних або минулих, тому що ми шукаємо участь у різних ділянках: збір коштів, звіти про хід роботи та хід ведення, фінансова звітність наших залучених коштів у порівнянні з нашими прогнозованими потребами, оформлення всередині, узгодження вимог до праці та потенційних добровольців, вимоги до кухні / залі, та інші потреби, які обов'язково виникнуть.

о. Frank Avant добровільно зголосився очолювати цей комітет і буде повністю посвячений його успішного завершенню. Для тих хто бажає взяти участь, будь ласка зверніться о. Frank за номером 760-805-1667 або електронною поштою fhavant@mac.com. Прошу зробити це негайно, оскільки час біжить.

Ми довіряємо нашому Господу, що Він, поведе цей проект до кінця, який є такий важливий для нашої місцевої та Єпархіальної Української Церкви, для нас зараз і для багатьох майбутніх поколінь. З нетерпінням чекаємо чути від зацікавлених.

Слава Ісусу Христу! Слава на віки!

**Українська Греко-Католицька Церква
Святого Йоана Хрестителя
St. John the Baptizer
Ukrainian Greco-Catholic Church**

4400 Palm Avenue
La Mesa, CA 91941
Parish Office: (619) 697-5085

Website: stjohnthebaptizer.org

Pastor: Fr. James Bankston
frjames@mac.com
Fr. James' cell phone: (619) 905-5278

What the Prodigal Son Really Wanted

The prodigal son is as impatient as the father was kind. He is weary of his father's being alive. Since he cannot shorten his father's life, he strives to get possession of his property. He was not content to possess his father's wealth in company with his father; and he deserved to lose the privileges of a son.

But let us make some inquiries. What reason brought the son to such attempts? What bold prospect raised his spirits to make so startling a request? What reason? Clearly, the fact that the Father in heaven cannot be bounded by any limit, or shut in by any time, or destroyed by any power of death. The son could not await his father's death to get his wealth. So he conceived the desire to get his pleasure from the generosity of his father still alive. That was the insult which lay in his request, as the father's

very bounty proved.

"And he divided his means between them," the text states. At the request of the one son he soon divided all his means between the two. He wanted both sons to know the fact that up till then he had been holding on to his property because of love, not miserliness; that foresight, not jealousy, was the reason he had not given it away. He retained control of his property to preserve it for his sons; not to refuse it to them. He did not want his fortune to perish, but to remain intact for his sons.

Oh, happy are the sons whose entire property rests in the love of their father! Happy are the sons whose whole wealth consists in showing allegiance and honor to a father!

St. Peter Chrysologus

Visit www.ecpubs.com for more publications.